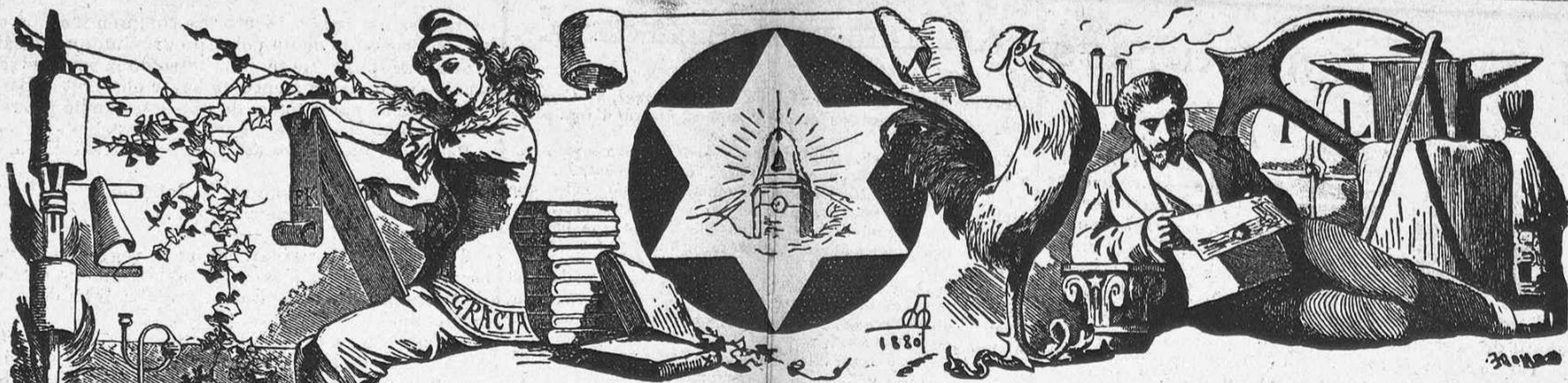

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ ALMENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

«LO QUE VA DE AYER Á HOY» Ó 'L VESTIT DE 'N VILLAVERDE

—Faré aprobá 'ls pressupostos en tota sa integritat.

—¿Qué voler? ¿Que transigeixi? ¡No ho permeia dignitat!

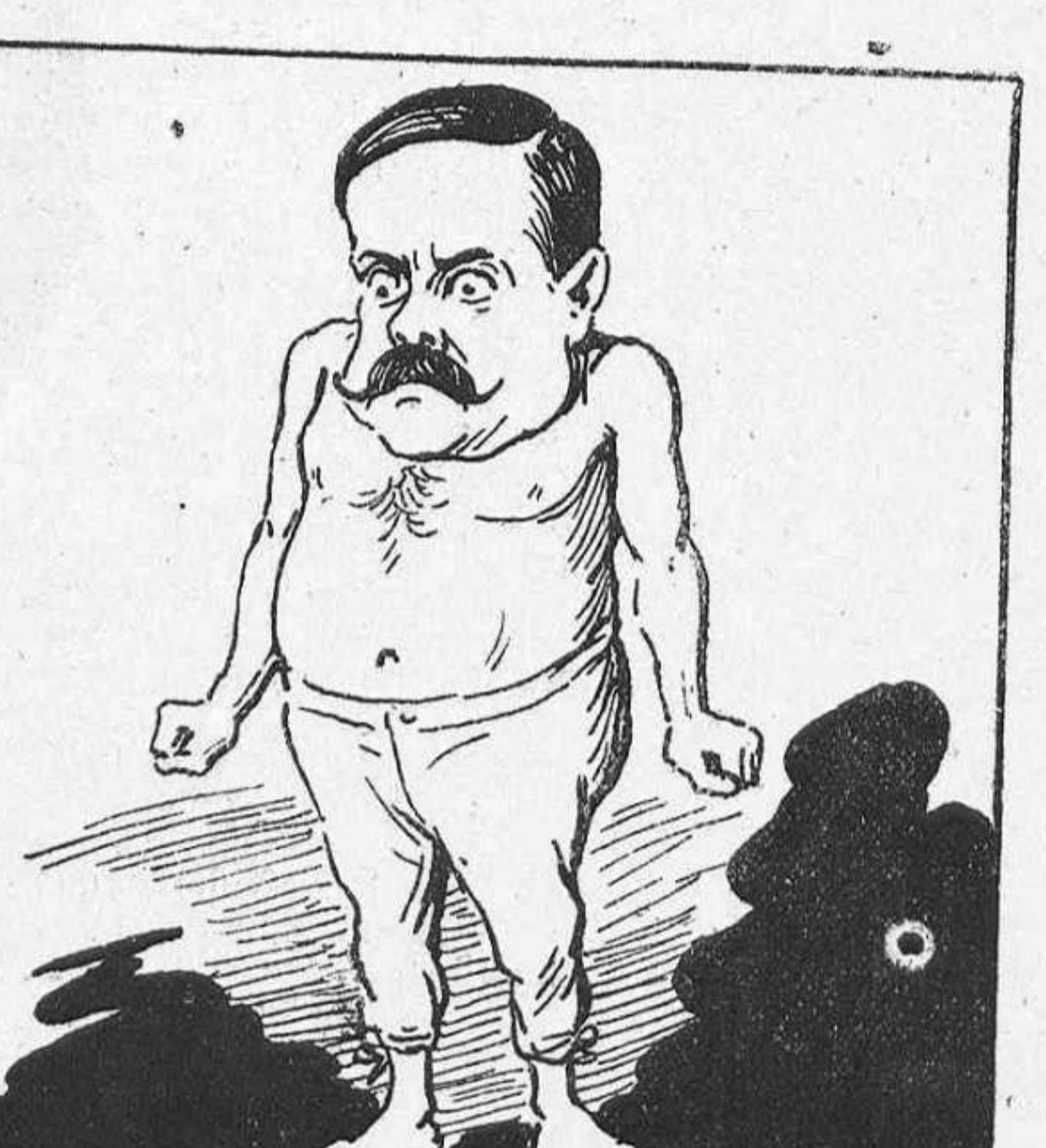
—Bueno, 'm treuré la casaca, pero res més, ja 'ls ho dich.

—¿Ara las calsas? ¡Caramba! Aixó ja m' empipa un xich.

—Hasta 'm en la camisa! ¡Si qu' estich brrreglat!

¡Aquí tenen al ministre completament despullat!

Ó ELL... Ó NOSALTRES

A proposició Azcárate establínt las reglas legals pera procedir á la revisió de certs processos, com el de Montjuich, será aprobada per las Cortes. Ningú s'atreveix á oposarse á la seva adopció. Fins el diputat per Vilanova y Geltrú, l'insignificant Ferrer y Vidal, tractá d'esmenar l'espifiada que havia comés, adherintse al sentit de la proposició Azcárate.

Tal ha sigut la forsa de la conciencia pública, desvetllada arréu pels meetings revisionistas. Aquí tenen un nou cas que vé á patentisar lo que podria conseguir la massa popular, si s' decidís á pendre una part activa en la política, desdenyant las passions y 'ls interessos mesquins dels homes, pera ferse defensora acérrima de las causas justas. Segurs estém de que arribaria fins al establiment del régimen republicá, no á benefici de tal home ó de tal grupo, sino pel bé exclussiu de la nació.

Bé es veritat que la proposició Azcárate, al passar per la comissió dictaminant, ha sigut objecte de una modificació essencial. Volia 'l Sr. Azcárate que tota revisió sigüés practicada per la justicia ordinaria; en cambi la comissió exigeix que la del procés de Montjuich se realisi per la justicia militar. Aixís, tal vegada, se figuran que quedarán cubertas determinadas responsabilitats, perque l'esperit de cos, en certas ocasions, segons ells, pot arribar á ofegar l'esperit de justicia.

De la mateixa manera 'l govern s' inclina á adelantarse als efectes de la revisió, decretant l'indult dels vint condemnats, que s' troban avuy á presiri, per efecte de un procés iniquo.

Parlém á pams, Sr. Silvela. Si l'indult se decreta com á medi d' endolcir desde luego la trista sort de aquells infelissos que sufreixen injustament, pero sens perjudici de procedir ab tot rigor á la revisió, res tenim que dirhi.

Pero si creu vosté, Sr. Silvela, que una vegada decretat l'indult ja está tot fet y no hi ha per que tornar-se á ocupar-se del assumpto, no nosaltres, hasta las pedras del carrer s' alzarán pera protestar contra una mistificació tan escandalosa.

No crech que 'ls condemnats á presidi se contentin ab un rasgo de problemática clemencia, quan lo qu'ells exigeixen y necessitan es una reparació completa mitjansant un acte d' estricta justicia. Es necessari que una sentència anulí un altra sentència; es necessari que se 'ls restituheixi l'honor que se 'ls va pendre y que se 'ls indemnisi dels immensos perjudicis que 'ls han sigut irrogats.

Es necessari, sobre tot, un'altra cosa: aixó es: que 'ls puestos qu'ells deixin vacants en los presiris, vajan á ocuparlos els que se n' han fet dignes ab las sevas iniquitats.

No s' pot passar per menos.

Pensis sino que hi ha cinch víctimas del procés de Montjuich, á las quals ja no se las pot indultar, perque varen pagar ab la vida, la horrible tragedia dels martiris.

La gracia del indult s' estrella davant de la brutalitat de una execució capital bárbarament realisada. Y ja que no siga possible restituirlos á la vida, importa y es de tot punt necessari desagruar la seva memoria y donar una satisfacció completa á la vindicta pública.

Tota mistificació resultaria una burla sangrenta sobre la fossa que tanca 'ls restos de cinch infelissos ajusticiats... y 'l poble amant de la justicia no pot passar per aquesta befa.

Aixís, donchs, deixis per inoportú tot projecte exclussiu de gracia, y decideixinse 'ls poders públics á exercir severa justicia, costi lo que costi y caygui qui caygui. Justicia no sols contra 'ls sayons, autors dels torments, sino contra las autoritats que van impulsar los seus brassos inhúmans; tant ó mes contra las últimas que contra 'ls primers. Justicia recta, estricta, imparcial... aquella justicia qu' Espanya necessita, pera recobrar son bon concepte davant del mon civilisat, que avuy ens mira ab horror, considerantnos indignes de alternar ab ell.

Si aquesta Justicia no la fa 'l govern actual, perque no vulga ó no puga ferla, la farà 'l poble en la mes próxima Revolució.

Iniquitats hi ha que no poden olvidarse, que s' han de saldar á tota costa; y la del monstruós procés de Montjuich figura com á primera partida en lo llibre dels comptes atrassats.

P. K.

AL DE LA BARRA

Perque al Tivoli va ser xiulada la *Marxa real*, al Congrès han sigut calificats los autors d'aquest atentat d'infames y miserables.

Lo senyor Romero Robledo ha sentit campanas y no sab ahont. Los seus datos, com de costum, son equivocats.

No, senyor *ex-pollo*: los infames y miserables no son los que xiulan un tros de música, en us del seu perfectísim dret.

Los infames y miserables son los que han pres la política com un ofici, gracias al qual viuen fa trenta anys á las costellas del país.

Los infames y miserables son los que després d' haver fet gastar á la nació centenars de milions en exercit y marina, quan ha vingut el cas han manifestat descaradament que no teniam marina ni exercit.

Los infames y miserables son los que poguent evitar la catástrofe de Cuba y Filipinas al oportunas concessions s' hi oposaren enérgicament, preferint los horrors de la guerra y la ruina d' Espanya.

Los infames y miserables son los que l' any 68 figuravan en la Junta revolucionaria de Màlrit y escribian aquell lletrero: *Cayó para siempre la raza...* etc., etc., y al poch temps giravan l'esquena á la revolució s' arrastravan servilment als peus d'aquella raza.

Los infames y miserables son los que després d' haver deshonrat, embrutit y explotat aquest pobre país, tenen la desfatxatés de presentarse com los seus apóstols.

Los infames y miserables son los que, mereixent que 'ls tapin la boca ab un grapat de fách, mentres lo poble cau extenuat de fam y de miseria, s' arveixen encare á insultarlo y cubrirlo d' ignominias.

Aquests son los infames y miserables, senyor de la barra: no 'ls que per no tenirlo á vosté al davant per xiularlo directament, xiulavan un fragment d' música exótica.

F.

ATOS militars qu' esgarriñan.

Presupost de guerra á Espanya: 174 milions de pessetas. Efecte de tropa: 80 mil homes. Número de oficials, 26 mil. Sou que percibeixen: 66 milions.

Presupost de guerra á Italia: 280 ilions. Efectiu de tropa: 240 mil homes. Número de oficials: 14,500. Sou que percibeixen: 48 milions.

Presupost de guerra a França: 573 milions. Efectiu de tropa: 573 mil homes. Número de oficials: 29 mil. Sou que percibeixen: 90 ilions.

Ara comparin y treguin conseqüència. A Espanya la major part del pressupost militar el consúm una oficialitat excessiva, com n' a té cap mes país del mon.

O sino detallemla.

Espanya sosté: Gener, 686.—Jefes y oficials: de infanteria, 13,051.—De balleria, 2,267.—D' artilleria, 1,429.—D' enginys, 665.—De Guardia-civil, 1,452.—De carrabiners, 5.—De Sanitat militar, 827.—De Administració milir, 1,025.—Capelláns, 379.—Veterinaris, 231.—Profers d' equitació, 80.—Oficinas militars, 373.—Celar y có de trens, 127.—Canarias, 83.—Estat major plassas, 50.—Alabarders, 40.—Cos jurídic milir: 70.—Inválits, 126.

Total 24,127.

Per un exercit de 80 r homes.

De manera que per ca 3 soldats y 3 décimas sostenim un jefe y un gene per cada 116 homes. Aquestas son las gangas que óm á la monarquia.

¡Y diuen que aixó n' remey!

Si aixó no té remey tpoeh ne té la nació espanyola.

No hi ha dupte que oposicions parlamentarias han rendit al govern, ótantlo á deixar pel mes de octubre la discussió de les supositos.

Peró ¿qué hi guanyaríem ab tot aixó?

Ab l'aplassament norecol res, y continúan uns quants mesos mes els gos y 'ls despilfarros, el desordre y 'l tiberi. ¿Y pagarà las conseqüencias de tot aixó mes que 'l país teix.

Las oposicions triun y 'l govern següent com si tal cosa es un fet que costra que no es la dignitat ni l' amor propi el forts governants que presideix en Silvela.

Ans al contrari: no abla sino que aquest haja adoptat per lema la segt divisa: «Afártam y digam moro.»

La mateixa divisa d' Sagasta, la mateixa divisa de 'n Cánovas, la que impulsat á Espanya al abisme y á la ruina.

Los marinos franceses n' han anat de Barcelona

contentíssims, arxi satisfets. Se comprén molt bé: son los representants de un poble progressiu, que ha sabut conquistar tot lo que té ab la forsa de la seva perseverancia, y no poden menos de haver observat á Barcelona, sintomas reveladors de que aquí també pot realizarse lo mateix, ab idéntichs resultats:

Parodiant uns versos del Canonje Collell, dirém nosaltres:

«Poble que vol la República
si no li donan, la pren.»

Ja cal que 'l *Brusi* tan bon punt vegi la sombra del carretó dels gossos s' amagui á la primera escaleta. ¡Recrestina y quin atach de hidrofobia li ha donat mes tremebundo!

La calor del mes de juliol combirada ab l' escalfor republicana de aquests días l' han posat en una situació qu' esparvera. ¡Quina manera de petar de dents! ... ¡Quina manera de treure baba!... ¡Y quins udols mes esgarriñosos!

Y tot perque li han xiulat la marxa real... es á dir per una qüestió de música.

¡Deu meu! ¿Cóm se posará 'l *Brusi* 'l día que toquin á ballarla?

Van las mares y parents dels pobres presos de Filipinas á avistarse ab lo govern, y aquest se nega á rébrelas.

Una y altra vegada sollicitavan celebrar ab ell una entrevista y troban sempre las portas tancadas y barradas.

Se proposan, llavors, fer una manifestació pública diaria, y 'l govern las amenassa ab un atropello cada vegada que ho intentin.

Aixó demostra que hi ha encare qui es mes cruel que 'ls tégalos que retenen als infelissos presoners: ho es el govern que s' nega á aixugar las llágrimas dels que ploran la séva desgracia.

El govern francés ha esquivat al Marqués de Serrano lo que s' estava á la frontera fent barbarotas.

Y 'l ximplet no se sab avenir de que li hajan fet tocar pipa, com si Fransa no sigüés un país amich y progressiu, y per lo tant poch disposat avuy á aguantar la capa de una nova guerra-civil.

Si 'ls carcundas la volen encendre han de ferse càrrech de que aquesta vegada no será com l' altra, que Fransa era 'l seu refugi.

Avuyaurán de lidiar en una plassa sense barrera, ni burladeros, y si 'l toro 'ls agafa, ja saben el que 'ls hi vá: que ho probin.

La qüestió catalanista te marejat al govern de mala manera y no per la forsa que la tal qüestió representa, sino per la debilitat extraordinaria dels governants.

Algúns d' ells varen fer promesas, que avuy no poden cumplir, y en Romero Robledo y altres aixerits se n' aprofitan per acabarlos de desmontar.

Y no obstant, la qüestió catalanista se podria resoldre en un instant, perque aquí tothom desitja lo mateix: un govern molt liberal, y molt barato.

O com si diguessem: un govern republicá, que dongués las dimissorias á tots els ganduls que ha criat la monarquia y que emprengüés una serie de reformas radicals pera fomentar la riquesa pública.

Lograt aixó, no parlarían de catalanisme, sino 'ls ximplets de costum, admiradors de las antiguallas, incapassos de arribar en lloch perque encare van montats en burro.

Un periódich de Londres compara Espanya al Egipte.

No hi troba mes que una diferencia, y es que 'ls governants del Khedive no pensavan en fortificar plassas, creguts de que de res havia de servirlos, quan els acreedors extrangers, apoyats per la forsa dels inglesos, se presentessin, conforme varen presentarse, á reclamar el pago dels interessos.

Aixó vol dir que com mes hi farém, mes hi perdrem. Tot lo que s' gastí en fe 'l fatxada, será poch per resistir el formidable impuls de una ó varias nacions poderosas, y tot aixó tindrem de menos pera pagar lo que devém.

No es donchs, gastant centenars de milions en fortificar plassas y fronteras com allunyarém el gran perill que 'ns amenassa. Mes aviat aixó servirá per provocar-lo.

Lo únich que deuria fortificarse á tota pressa es la forsa productora de la nació: l' agricultura, l' industria, l' comers y la riquesa.

Fent de homes honrats y laboriosos seriam respectats y considerats. Mes si 'ns empenyém en fer de pinxos ¡ay de nosaltres!

Tant en Silvela com en Polavieja al pujar al poder afalagavan á las Cámaras de comers. En cambi avuy las insultan.

Avants las hi donavan las mans amistosamente; avuy las hi donan els peus en forma de guitzas.

Las Cámaras de Comers no tenen mes que girarse d'

esquena á n' aquests farsants, y pagarlos ab la mateixa moneda.

CARTA DE FORA.—*Esparraguera*.—Lo senyor feudal del Cairat ha conseguit que 3,000 treballadors quedessin sense pa. Ab prou feynas se guanyavan la vida, puig els jornals eran curts y no bastavan a penas a satisfer sas mes imperiosas necessitats. Quan la guerra, va reduhirlos considerablement, y ara que hi ha pau y treball se nega a restablirlos tal com eran avants. Indignat perque molts dels obrers no varen votar al seu fill, al presentarse diputat per aquest districte, ara sembla que tracta de revenjarse, com si tingués dret a disposar no sols dels brassos sino també de la conciencia dels seus treballadors. Apart de aixó veu ab mals ulls l'organización obrera. Avants, quan las juntas feyan el seu joch, desatenen fins las pretensions mes justas dels associats, n'estava contentíssim; pero aixó ha cambiat: la junta avuy es incorruptible, no 's presta a componendas, vetlla per la sort del treballador, y no ha trobat millor manera de tractar de destruir la solidaritat de la classe treballadora que sitiaria per fam. Per acabar d'exasperar als treballadors probá de posarlos baix la férula de una serie de vigilants, que venen a ser una especie de cabos de vara, alguns d'ells, com un que signé colocat últimament, de una historia ben trista y repugnant. Com si l'obrer sigués acreedor a que l'equiparesin a un presidari.—Precisament, avuy, en uns moments tan criticos y desesperats, está donant mostrars de una sensatés, que hauria de avergonyir al senyor feudal, y ferlo pensar una mica en lo que 's mereixen uns homes tan castigats y que no obstant observan una conducta tan digna y tan correcta. ¡Y pensar que 'l Sr. Sedó ha tingut tantas vegadas representació en las Cámaras, y que avuy el seu fill, casi diriam que per dret de herencia la té també!... ¿Qué pot esperarse de uns legisladors que tan pocas consideracions tenen ab las suferidas classes proletarias? Si la opinió pública conegués la seva altiva conducta y 'l seu procedir descastat, estém segurs que de un cap al altre d'Espanya sortirian veus de condemnació contra ls escanya-pobres, que després de xuparse 'l suor dels seus obrers, en un moment donat, com si si-guessen una cosa inútil, els llansan a la miseria.

RETAIL PARLAMENTARI

En la sessió celebrada al Senat l'últim dimecres lo general Weyler pronunciá un discurs que ha ressonat com una bomba per tots los ámbits d'Espanya.
 Veus aquí 'ls passatjes mes sustanciosos d'aquesta oració, verdadera oració fúnebre de la quadrilla conservadora:
 •Ningú diria que al poder hi ha uns homes que portavan un programa regenerador, pues desde qu'ells manan lo malestar ha aumentat y 'ls desordres abundan.
 •Si 'l govern no emprén prompte 'l camí de la regeneració que va oferir al país, no será extrany que l'exércit y 'l poble se sublevin pera realisar-la.
 (Lo senyor Martínez Campos, que presideix la sessió, 's mira assombrat al general Weyler.)
 •Així ho van fer O'Donnell, Martínez Campos y altres generals, que aprofitaren moments de perturbació per sublevarse.
 (Davant d'una indirecta tan transparent, en Martínez Campos no sab si retirar la paraula al orador ó retirarse ell. Al últim opta per no fer res y en Weyler continúa:)
 •Al dir lo que dich parlo per compte meu, pero haig de fer constar que varis militars pensan lo mateix que jo.
 •Jo no faig com el general Blanco, que diu que 's arrepen-teix de no haverse sublevat.
 •Jo no m'hi sublevat may y voldria no ferho, pero...
 (Atenció, que ara vé l'espatech final:)
 •Pero ab lealtat y noblesa aviso al govern pera que eligeixi 'l camí que li sembli mes convenient.
 Després d'aquest carinyós avis, veyent que 'l ministre de la Guerra callava, s'aixecá 'l de Governació y pronunciá aquestas paraulas, tretas del antic repertori dramátich:
 •En las circunstancias actuales, una sublevació seria una punyalada pera la patria.
 ¡Cataplóm! Quan ho fan ells, es un acte meritori, un arranch de patriotisme; quan ho fan els altres, es una punyalada.
 Es alló del *Llibre de las cent veritats*:

La gent del dia es graciosa.
 ¿Vol entrá en un lloch estret?
 Vinga a pitjá als que hi ha enfrente,
 vinga apretá a tort y a dret.
 ¿A copia de moure 'ls colzers
 arriba ja a pogué entrar?
 Crits als de darrera:—¿Volan
 fé'l favor de no apretar?

Lo senyor Dato, com que ja es dins, no vol que ningú aprehi.
 Sense mirar que 'l senyor Weyler encare es a fora.
 FANTÁSTICH.

ENTRE ELLS

—¡Quin bullit, eh, mossen Pere?
 —¿De qué parla, mossen Pau?
 —¡Cóm! ¿No sab la saragata que actualment están armant l'arquebisbe de Sevilla y 'l venerable primat arquebisbe de Toledo?
 —Fill meu, si li haig de ser franch, no 'n sabia una paraula: estich tan atrafegat darrera de mas ovelas, que no 'm queda ni mitj quart per entretenirme en cosas que no m'han de donar pa.
 —Fa molt rebé, mossen Pere: lo primé es no abandonar l'honorat cultiu de la llana; pero enterarse d'un cas

que avuy té a dos arquebisbes lo mateix que gos y gat, sempre resulta agradable y hasta instructiu.

—Donchs veyám, soch tot orelas; explíquim'ho.
 —Es el lance més xocant que s'haji vist a l'iglesia. Figuris que l cardenal arquebisbe de Toledo ara poch va publicar un escrit en el que deya que tots els bons capellans, no s'ols han de acatá unánims las instituciones actuales com ordena Lleó XIII, sino que han de procurar que tots els seus feligresos siguin dinástichs leals y 's mantinguin ara y sempre dins de la legalitat.
 —¡Ben xafat! ¿Y 'l de Sevilla no hi está conforme?

—CÁ!
 Per ell es tot lo contrari: los verdaders capellans, los que saben lo que 's pescan son los que tenen posats los ulls en don Carlos Chapa. ¡Aquest sí que pot donar dias de gloria a l'iglesia! ¡Aquest es l'home que sab la via que s'ha d'empendre per treurens a tots del fanch y regenerar la patria!... Es clá, en Sancha, enfurismat, s'encara ab el de Sevilla y 'l posa pitjor que un drap; aquest recull la pilota y la clava com un llamp al clatell del de Toledo; lo primat torna al attach y sosté que lo qu'ell mana es lo just y lo legal.

Y 'l de Sevilla que 'n Carlos, y 'l de Toledo qu'es fals, y 'l d'allá tossut fent l'home, y 'l d'aquí ayrat replicant, té vosté que ara com ara els sacerdots imparcials no sabem a qui hem de creure ni ab quin prelat hem d'anar.
 —Si que l'embolich es serio...
 —¿Si ho es? Tant, que jo hi passat vuyt ó deu dias pensantli.
 —¿Y qué? ¿No ha pogut trobar la manera de resóldrel?
 —Si senyo; y tan racional, que més no pot demanarse. Mentres la legalitat —m'hi dit—em pagui 'l salari, lo práctic es ser legal. Ara, si pujés don Carlos y 'm pagués ell, está clar que 'm tornaria carlista sense pensarm'hi un instant!
 —Ja ho entench.
 —La nostra norma ha de sé 'l sen. ¿Surt dels blancs? ¡Viscan els blancs!... ¿Surt dels negres? ¡Viscan els negres!... El cas es no estar may sense paga y pogué omplir sempre 'l plat.
 —Y 'ls arquebisbes que 's pelin.
 —Y que vajin disputant! Primer que 'l orate, frates, es l'arrós y l'estofat.
 ¿No penso bé, mossen Pere?
 —Perfectament, mossen Pau.

C. GUMÁ.

SEPARATISTAS

Gelosos de que lo del Tivoli hagués resultat una ferma demostració de las conviccions republicanas del poble catalá, els catalanistas reaccionaris y els inconscients somia-truytas que secundan aquest joch capellanesch, varen volguer pendre la revenja el dia següent a Novedats.
 També va sortirlos l'ou covat y donavan gust de sentir sas queixas contra els castellans y sas imprecacions contra els fills borts de Catalunya com anomenan ells als catalans de bon sentit que no mes volen una Catalunya autónoma, com las demás regions, dintre del estat espanyol.
 Un dels grupos formats a la plassa de Catalunya després de las garrotadas y el que mes se despataxava al seu gust contra tothom que no 'ns pensi com ells, se componia de gent a qui he tingut ocasió de coneixer y vaig a presentarlos al públich pera que, com jo, els conega tothom.
 Pauhet Escanya, fill d'un fabricant de teixits. Pensa, com son pare, que l'obrer ab pa y seva ja 'n te prou y massa pera viure y aixó fa que continuament els abaixi els jornals. En los centres catalanistas se desfá en elogis del obrer catalá admirant sa laboriositat; per xó els allarga las pessas. Se fa llenguas de las virtuts que adornan a la classe treballadora catalana; aqueixa virtut es un incentiu mes per empaytá ab sensuales propósitos a las treballadoras de sa fábrica. La seva manera d'estimar a sos germans de Catalunya li permet enviar barato sos géneros a Castella ahont té sos millors clients.
 Claudi Cadot, nebot d'un cacich a la madrilenya. Per la resolució de tots els seus assumptos acut a la influencia de son oncle, que logra lo que vol dels centres burocrátichs representants del odiós centralisme. En temps d'eleccions ajuda als caneros en contra dels candidats catalans. Abomina del

flamenquisme y no 's pert una funció del género xich com no siga per anar a un café cantant. Parla de las salvatjas costums d'Espanya (Catalunya no hi entra) y va a totas las corridas de toros.

Dimas Ungla, ex-concejal. Administrant els interessos dels catalans va ferse un parell de casa. Se xuclaba fins els fondos de beneficencia destinats a aixugar llágrimas de catalans indigents. Es dels que cridan mes contra la immoralitat administrativa dels castellans.
 Pepito Suro, noy de la haute gomme. Concurrant assíduo de las soirées cursis ahont las familias catalanas parlan un castellá fusellable. Apesar de son ardent catalanisme passa perque li diguin Pepito, per considerar que Joseph no fa fi. Es dels lluisos, dels planechs y carlí. Sent monárquich y autonomista, cridava que volia Catalunya anexionada a Fransa republicana y centralista. Ni ell ho sab lo que vol.

César Febrer escritor trilingüe. Pensa en francés mal parh; escriu encastellá dislocat y fa catalá del temps de la picó. Es francés en sas maneras, andalús en sas exageracions, portugués en sa vanitat y catalá en res.

Aquestos eran els que portavan la veu cantant en aquella colla. Entre 'ls qu'escoltavan embadalits y cridavan ¡visca! hi figurava tota aquesta jovenalla qu'es catalanista d'esma, y crida ¡bravo! y ¡fuera! al Lirich y saluda al Morera ab un ¡olé! al Nou Retiro, y canta *Els Segadors* al final d'un diná fet en celebració d'haver tret la segona, en l'última rifa de Madrid.
 Aquell grupo, segons ells, era el representant genuí del verdader catalanisme. Els que fan art pera tothom, els obrers que ab sa inteligencia fan apreciar per tot lo mon el nom de Catalunya, els republicans que la voldriam germana gran de las provincias espanyolas, els escriptors que sols se cuydan de enriquir nostra literatura ab obras capdals, y tots quins no son intransigents, rabiosos ó hipócritas, son una colla de castellanos.

¿No 'ls hi sembla que aquestas ximplerías dels catalanistas de mala mena, comensan a fer fástich?

JEPH DE JESPU.

ASI creyém que al últim resultará cert lo que deya l'altre día 'l compte de las Almenas en lo Senat:

«Es muy posible que la primera crisis del Gobierno no se resuelva en la Plaza de Oriente, sino en la Plaza de la Cebada.»

Llavors será ocasió d'escriure un llibre que podrá titularse: «Influencia dels tronxos de col en lo desarrollo de la política espanyola.»

Apropósit de lo ocorregut en la funció del teatro del Tivoli dedicada als marinos francesos, deya un antic h republicà:

—Ara xiulan la marxa real, no més que perque es música. Fos la verdadera marxa real, y no la xiularia ningú.

—Crech que s'equivoca—li va respondre un jove.— Vosté no 'm negará que aixis que 's posés en marxa la xiularia la locomotora del tren.

Un dels silvelistas mes antics y considerats, don Teodoro Llorente, director de *Las Provincias* de Valencia, ha acordat retirarse a la vida privada.

Ja 'n té prou de desenganys.
 Y además fa massa calor perque un home decent pugaresignarse a aguantar la capa.

Deya l'altre día un periódich que 'n Polavieja 's disposava a parlar en lo Congrés.
 Lo qual casi bé sería un miracle.
 Perque 'l general de las ulleras fumadas, es borni de la vista; pero de la llengua es cego.

Una afirmació de 'n Villa... *pierde*:
 «Los proyectos de Hacienda han sido bien acogidos por el país.»
 ¡Lástima que la barra de cada ministre no 's torni una barra d'or!... ¡Qué se 'n podría acunyar de monedal!...

A Roma va sentirse fa poch dias un terremoto que sembrá 'l pánich en una part de la població.
 Y perque vejín lo que son las cosas... y 'ls terremotos. Mentres al Quirinal, residencia del rey excomunicat a penas va sentirse res, al Vaticá la trepidació si-gués espantosa, fins al punt de que tothom va alarjarse, inclús el Papa.
 Els llanuts que creuhen que 'ls terremotos son avisos del cel, vegin lo que aixó vol dir.

Lo pressumptive successor de 'n Villaverde diuhen qu' es el Sr. Sánchez Toca, un polítich que mes que 'l seu talent se distingeix per la seva trompa, colossal, inmensa.
 Pel cas segur de que ningú vulga pagar, es el millor ministre.

Aixís el govern podrà dir que s'ha quedat ab tres pams de nas.

Un arquebisbe, 'l de Toledo ha publicat un llibre en defensa del actual estat de cosas.

Y un altre arquebisbe, 'l de Sevilla, ha publicat una refutació del llibre del seu colega, declarantse acèrrim partidari del carlisme.

¿Saben que ab uns arquebisbes que pensan de una manera tan distint, l' Esperit Sant, deu comensar á estar una mica marejat?

Pero en tot aixó lo mes bonich es el paper que fá 'l govern.

Al arquebisbe de Sevilla, se li han presentat tots els carcondas de la diócesis á donarli las mes expressivas gracies per la defensa que ha fet del rey de las húngaras. Y ell els ha rebut ab la major complacencia, realisant un acte de rebeldia contra las institucions y 'l govern que cada mes li paga la n mina.

Y en Silvela tan tranquil... de xantse mossegar la má ab que li para 'l sou, per aquesta alimanya mística alentadora del carlisme.

No tardarem á recullir lo fruyt de tan extranyas complacencias.

Fent els ulls grossos es com els cálzers se transforman en trabuchs.

De com els ministres passarán l' istfu. L' un á Zaldivar, l' altre al Cantábrich, l' altre á Cestona, l' altre ó siga en Durán y Bas, á Barcelona, á menjar las bledas ab pansas de la séva cuynera.

Tots fugen de fam y de teyna. ¿Qui d' ells se recorda de la necessitat de donar una satisfacció al pais rebaixant els gastos, a fi de presentar uns pressupostos acceptables?

Al contrari: tots diuhen lo m teix: «Per lo que aixó ha de durar xalemnos y divertimnos.

D' El Liberal: «Espanya 's descompon rápidamente. Avuy el poble reixassa 'ls pagos extraordinaris; demá 's negará á pagar tot imnos, 's' avehinan grans successos. Ens ameuassa una Comuna.»

Es molt cert. Y aqueixa comuna ja la té Espanya destapada, disposta á tirarhi tot lo que sobra, tot lo que 's descompon, tot lo que put.

A l' Habana, un cop terminada la guerra, 's van vendre uns molles luxosos qu' eran del Estat, y que havían costat bastants milions. Algúns marinos varen comprarlos per una cantitat irrisoria.

Y á bordo dels barcos de guerra van traslladarlos á la Peninsula, emportantsese'n després cada hu á casa seva.

Ja no 's dirá que 'ls barcos de guerra no serveixen per res. Serveixen per conductoras de mobles.

Tampoch se dirá que 'ls marinos que van comprarlos no ho entenguin. Tombats sobre quells mob es podrán descansar cómodament de las fat gas de la guerra.

Y ja que no poden adormirse sobre 'ls seus llorens, que s' adormin sobre 'ls mobles que sigueren del Estat.

Una petita equivocació del govern. Quan tothom deya qu' era necessari castigar els gastos, éli se de tica á castigar als contribuyents. ¡Qué s' hi ha de fer! Tothom hi está exposat á sufrir petites equivocacions!...

SUSCRIPCIÓN

para ausiliar als condemnats en lo procés de Montjuich

	Pesetas
Suma anterior	450'27
P. Ll. de la C. A. Ll.	1
José Pellicer Planagumá.	0'50
Recaudat.	Ptas. 451'77

D' aquesta cantitat vam ferne entrega, mediant recibo, á la «Comissió permanent para alcansar la revisió del procés de Montjuich», la qual d'incretes, día 26, va repartirla á las familias dels interessats, ab arreglo á la següent nota:

	Pesetas
Suscripció de La Publicidad.	2,880'40
de La CAMPANA DE GRACIA.	451'77
Meeting de Sabadell.	362'58
de Vilanova y Geltrú.	55'00
Afegit pera facilitar el reparto.	0'25
TOTAL.	Ptas. 3,750'00
Repartit á 25 interessats, á 150 ptas.	Ptas. 3,750'00

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-ram-bo-la.
- 2.ª ANAGRAMA.—Potser—Postres.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La Estació de la Granota.
- 4.ª GEROGLIFICH.—Per bessas á ca 'l graner.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans J. Raro, Mi-quelet Basomba y Un de Olot; n' han endevinadas 3: A. Amorós, Pau de la Pipa, Un Escardalench y Nebodet de la tia; n' han endevinadas 2: Un jove de Sant Pere de Tarrassa y Tocartdars, y 1 no mes: Calixto Ros y Un Santfeliuhench.

ENDEVINALLAS

XARADA

La Hu-veñch que molt tres-quarta es y tot de dos-cinch molt bona, cria un quart y un quart-quin-tres qu' engrescan molt á la doaa. Mes d' ensá que un d' ells mullá la tot que dú 'l seu promés, enrabada va jurá no criar bestias may més.

O PINO DE PREMIÁ.

TRENCA-CLOSCAS

ANDREU TRÍAS LLABRÉ

Formar en aquestas llettras lo nom de una celebrada pesssa en un acte.

TIT DE LA TITA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7—Nom de dona.
- 2 1 3 5 4 2—
- 2 6 7 5 2—
- 1 7 6 4—Nom d home.
- 1 7 5—Producte animal.
- 3 7—Producte vegetal.
- 5—Consonant.
- 6 7—Lletra.
- 3 4 2—Parentesch.
- 2 4 6 2—Opera.
- 2 1 2 6 2—Nom de dona.
- 7 1 4 5 4 2—
- 1 7 6 2 5 5 2—Objecte de premi ó discinió.

FRAY GRANOTA.

GEROGLIFICH

T O T

tren

K

K K

T

C I O

RAFAEL HOMEDÉS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Sueno cantador, P. Pampallugas, R. Homedes, Un parent de la Laya, Un de Vilatorra, Ganabinch-ganananch, J. Camps B., Un filsof filsofat, Magarrufas, Pep Sistella, M. Aiyarez del V., Mico fios y J. Pous.—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans Roch Serra Pagés, Un ex-caloyo, Ximarru, Nebodet de la tia, Campaner, Espinet Sol, Un Est. uh-j-dor, Un de l' enca-a, J. Linois, P. Petricó, Hospitalet, No m- ho-digas y Joan Rocaver:—Inser tarém alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta semana

Ciudadá J Brú: La composició va bastant bé.—Tnta blava (Igualada): Si no s' explica mes clar, no l' acabóm d' entender.—A. V. (Bellve): La cosa no té prou importancia.—P. Clos y H.: La composició resulta molt contosa. P. Casals V.: No va prou bé.—J. Grau P.: Sobre ser i' assumptio bastant inverossimil, l' article adoleix de falta de condicions literarias.—Congre Gos: No pot aprofitarse mes que un pensament.—Jeph de Jepsus: Gracias per l' envió.—Oliera: No 'ns fa 'l pes.—Arcadi Priu: Mirarem de aprofitarho.—Ubu Micat: La traducció del apetitio del almirant está equivocada y per lo tant la cosa no se lance.—Un republica: S' ha de distingir las lleys actuals son democraticas; lo que hi ha que no 's compleixen.—J. Pont y E.: Envihi 'l quentet valencia y tot lo que li sembli, y tal vegada tindrà mes punta que 'ls treballats que 'ns remet.

Ciutadans R. Llei, J. M., J. Puig Cassanya, Surise ti, F. Llenas y Pep L'aun: Rebut los traballs destinats al Almanach y moltas gracies.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

DESPRÉS DEL XUBASCO

—Tornémnos á ficar dintre del formatje, ratas, que 'ls gats ja son fora.

LO VERANEIG DEL PASTELERO

—¡Abur, rey dels trapassés!
¡Aixís no tornessis més!